

Vsi delujmo za ljudsko petje v naših cerkvah, da bo naša molitev dvojna molitev, da bo naša molitev naše notranje veselje, ki bo nam posebno v današnjih težkih časih pomoč in krepcilo. V vsaki župniji naj poseben odbor z domačim duhovnikom in organistom vzame štvor v roke, da bo kmalu po naših cerkvah veselega petja, v naših dušah pa tolažba in miru!

Dva primera spretnega govorjenja iz trebuha.

Ako pravimo, da zna kedo govoriti iz trebuha, dotični ne izpušča svojih glasov iz trebušnih votlin, ampak le bolj globoko iz goltanca. Spretnost trebušnega govora je prirojena, da se pa tudi priučiti z dolgotrajno vajo in po posebnih navodilih.

Trebušno govorjenje je bilo v posebni veljavi v srednjem veku. Takih spretničev se je tedajni svet bal, jih je imel za preroke in čarodeje, ki znajo klicati duhove. S trebušnim govorom še danes uganjajo mnogo sleparij spiritistov, ki se tudi skušajo zvezati z drugim svetom.

Tokrat hočemo v našem listu beležiti le dva primera spretnosti trebušnega jezika, ki sta vzbudila pred kratkim občo pozornost.

I.

V kotu velemeda, pred stebrom za lepljenje plakatov, se je zbrala ljudska množica. Naenkrat udarijo ljudem na ušesa iz notrajnosti stebra slabejši kliči: na pomoč! Zbrani poslušajo vsi preplašeni, nekateri prislanjajo celo ušesa na steber. Čisto razločno čujejo: »Na pomoč, hitro, sicer se bom zadušil, zaprt sem v stebru.« Takoj pokličejo na odpomoč gasilce. Ljudje na cesti so v nepopisnem vznemirjenju ter se nekoliko oddahnejo, ko začnejo gasilci razdirati plakatni steber. Po nekaj minutah najhitrejšega in kar najbolj naporenega dela je steber narazen. Žive duše niso rešili iz notrajnosti, le transformatorji mestnega električnega

Iz vojne med Paragvajem in Bolivijo. Bolivijski konjeniki na poizvedovanju.

omrežja brnijo svoje brenčanje iz preostankov stebra ... Vse je razočarano, samo eden moški — trebušni govornik — se odstrani smeje iz sredine množice in stopi v voz mimovozečega tramvaja.

II.

Drug slučaj najnovejše trebušno-govorne spretnosti nam poroča o psičku, ki je znal na komaj vidne migljaje z roko pokimati z glavo, se je stresel ali pa tudi stal pri miru kakor hi bil prihit. Trebušni govornik je čul, da išče ravnatelj ameriškega cirkusa prav izredno številko za svoj program, katerega namerava izvajati po velemedstih čisto nanovo. Trebušnik se ni bil predstavil sam ravnatelju, ampak je samo vprašal v hotelu, kje da ta gospod večerja. Nato se je podal s svojim psičkom v označeno restavracijo. Na vrtu restavracije se je ponašal pes z vsemi mogočimi spretnostmi: letal je samo po prvih nogah, se prekobicaval

itd., ne da bi se bil njegov gospodar zmenil zanj. Ko je bila na ta način vzbujena pozornost vseh številnih gostov, se je postavil pes na zadnji nogi in rekel gospodarju: »Čuj, lačen sem, ker sem že preveč telovadil. Rad bi nekaj jedel.« Gospod se je mirno in brezbržno ukvarjal z večerjo in le rekel: »Pozneje. Ko bom jaz povečerjal, bom naročil tudi zate. Sedaj pa le lepo tiho bodi!« Psiček je godrnjal nekaj nerazumljivega, nato je zopet spregovoril: »Ah, tak je vedno tvoj izgovor, in konečno mi vržeš le nekaj kosti, katerim sam nisi kos. Tako brezobzirnega in nadaljnega postopanja si ne bom pustil več dopasti.« Ravnatelja cirkusa, ki je sedel pri sosedni mizi, je lomil smeh in je takoj nastavlil trebušnega govornika s »čudežnim« psičkom pri svojem podjetju proti znatni mesečni plači.

*

hrbtom naslonjen na mlin, kakor človek, ki nima veliko življenskih moči več v sebi. To je bila torej vas. Vsako streho sem poznal. Strašno mi je bilo, ko sem zopet zagledal Colnarjevo hišo, kjer se nahaja tisti prekleti studenec. Okrog starega cerkvenega stolpa je predel mesec svojo bleščečo obleko. Tam, v njegovem vznožju, je ležala moja sestra Katrica.

Doma v hiši je ugasnila luč.

Sedaj je mati odšla spat.

Nisem mogel več sedeti. Skočil sem po koncu in začel teči, pa ne morda proti materini hiši, ne, proč, proč, ne da bi se ozrl, čez polja do kolo dvora. Po najkrajši poti sem se peljal do Hamburga. Že sem stal v pisarni za potnike, da bi si kupil vozni listek v Brazilijo, tedaj pa mi je postalo tako slabo, da sem omahovaje odšel na cesto. V hotelu sem se zavedel, da ne morem odpotovati, predno ne bom videl svoje matere, da ne morem vnovič kar tako pobegniti od doma. Peljal sem se nazaj do glavnega našega mesta.

In sedaj prihajam s prošnjo, dragi gospod učitelj. Ali boste tako prijazni, da mi pripeljete mojo mater semkaj? Blažun mi je povedal, da ste še krepki in zdravi. In ker ste upokojeni, imate čas. Trošek za pot vam prilagam v tem pismu. Ali mi boste pripeljali mater? Domov ne morem priti več.

Če mislite, da bi bila za mojo mater ta pot predolga in da bi ji hrušč in trušč velikega mesta škodovala, potem pa določite vi — prosim — mirnejši kraj. Čakal bom, da pridete z materjo; roka pa ne stavljam nobenega.

Andrej Bogatec.

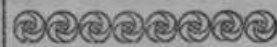
Dalje sledi.

Nov vozni red

veljaven od 15. maja 1933

se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Cena Din. 2.—.

bila stara 78 let. Na nagrobnem spomeniku na dunajskem mirodvoru so na njeno željo uklesane besede: »Helena Kopassis, zadnja princezinja otoka Samos. Živela je spominu na svojo ljubezen.«

Naročite za fante,

ki se odpravljajo k vojakom, knjižico:

Moj tovariš.

Molitvenik za mladeniče in še zlasti za vojake.

Cena z rudečo obrezo 16 Din, z zlato obrezo 18 Din Po pošti 1 Din več.

Tiskarna sv. Cirila Maribor.

